Како се догодило да амерички амбасадор Мајкл Кирби јуче начини такав дипломатски гаф? И то на дан обележавања изузетно важног датума, стогодишњице аустроугарског ултиматума Србији, који наша земља није прихватила, свесно ризикујући напад од стране највеће империје свог времена?

Необично је да амерички амбасадор баш тог дана изговори нешто што људима уморним од западних притисака и штапова без шаргарепа толико запара уши. И инсистирање на нијансама изјава српских званичника о територијалном интегритету Украјине чини се непримереним, нарочито ако се зна да је управо Америка била земља кључна за стицање независности Косова.

При том, Кирбијев тихи и увијени ултиматум, који је трајао тек неколико часова, заснован је на нетачним подацима, што је Влада Србије одмах доказала уз помоћ многобројних Вучићевих изјава о ставу Србије, која поштује територијални интегритет Украјине, па чак и Крима као њеног саставног дела.

Иако је помињање Крима својеврсно забијање прста у око Москви, која га сматра својом територијом и која, успут, не признаје Косово.

Узгред, Руси су због нашег одбијања ултиматума пре једног века ушли у рат, изгубили цара и царство у ком је била Украјина, а заузврат су добили Лењина, Стаљина, гулаге, комунизам и „ладу”.

Ако је тешко поверовати да се тако искурном дипломати као што је Мајкл Кирби поткраде такав гаф у дану какав је био јучерашњи, који је окупио амбасадоре земаља које су у разним рововима учествовале у Великом рату, шта онда може бити мотив за најаву америчког великог спремања Србије?

Вучић и амбасадор Аустрије посадили су дрво мира, црвену шљиву, док је амерички амбасадор, уместо да се и он дохвати ашова мира, упутио једну врсту увијене дипломатске опомене Београду да се коначно изјасни о томе с којим партнером ће коначно завршити у загрљају: са америчко-европским или руским.

Мајкл Кирби је, ипак, експресно повукао своју изјаву и дипломатски усисао сопствени мини-ултиматум. Рекао је човек да му је жао. Вучић је, опет, објавио да је био изненађен реченицом Кирбија, ког сматра пријатељем Србије.

Вучић је изненађен, а Кирбију је жао.

Да ли је ово кратак спој или је можда реч о првој, незграпној најави да ће Србија до почетка септембра, или можда петнаестак дана касније, ипак морати да учини оно што бити не може – да уведе санкције Русији?

Могућа је још једна ствар. Да је само реч о томе да на митском брду Србије, које се у овдашњој друштвено-политичкој географији сматра највишим врхом света, тек за који метар вишим од Монт Евереста, а реч је о Дедињу, и Мајкл Кирби дели заједничку особину готово свих америчких амбасадора који живе као да су у златним крлеткама.

Та особина је да они, једноставно, не разумеју Србе. Чак и када имају преводиоце.

(Александар Апостоловски – Политика)